

Въздъхна
Отново падна тежко в преслото си, закри лице в длани. Нещо тихо
изшумоля. Вдигна чело. В)

Пред него стоеше царицата. Втрепенения и поглед бе застинала почуда
и ненавист. Каква нова лоша вест бе разкривила лицето на Борила в
такава грозота? Тя чакаше изтръпнала.

-Така ли се грижиш ти за това момиче, Целгу! Няма ли за него игла
и везмо? Благочестиви книги и молитви? Защо сте и позволили да рови
в стари книги, които не са за нея? За какво се грижиш ти, изобщо? Освен
да раздаваш правдини и ~~проши~~ ~~и~~ на своите кумани? Особено
на бдинските? Завчера пак си дарила с три села войводата Сечу...

Той скочи и изведнъж изкрещя в лицето и:

- Нима мислиш, че нищо не виждам? Ти си правиш своя ~~партия~~ ~~и привърженица!~~
Да бъде верна само на тебе! Кого мислиш сега да сложиш на престола
след като убиеш и втория си мъж?

Ударът беше страшен и неочакван. Гневът на царя за миг се изпари.
Тя никога нямаше да му прости тия думи. Понечи да заглади, усмихна се,
протегна ръце към нея.

- Прости ми, Целгу. Но страшно се ядосах на това проклето момиче.

Раната за поражението при Х го гореше с неугасим огън и никога няма
да му даде покой.

Куманката презрително отблъсна ръцете му, извърна се и без да прод
ма, напусна стаята.